

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Alypio. 97.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tionem consuetam, suæque dignitati consentaneam modestiam aspernata, in convitiis nocte adhuc vigente infiluit, diuinum oraculum à sapientissimo Daniele expositum fuisse, eumque purpura confestim ac torque donatum inspectante omni exercitu, iisque qui magistratum gerebant (non enim dubium quin sapientiae præmia in promptu essent) atque ipsis præsentibus promulgatum, quod tertius in regia dignitate iam futurus esset, hoc est, post ipsam ac reginam. Quod si quis id in frequenti foro ac non in aula regia promulgari debuisse dicat, illud sciat, ea quæ in regis aulis fiunt, ubique etiam vim obtinere. Ea enim diuinitus immissa sententia quæ intus confirmatur, utique vim obtinere consuevit. Quia illud fortasse verisimilitus est, præconium illud literis quoque consignatum fuisse. Illud porro, quod in palatio factum fuerat, ac iam iamque ubique futurum erat, atque adeo per eius qui imperat, iudicium completum fuerat, Historiographus tanquam factum posuit. Unde etiam Darius Medus, qui tyranno successit, cum nihil eorum, quæ contigissent, ignoraret, cum summo honore affecit.

Alpicio. 97.

Illud fortasse ignoras, id quod dubitationem habet, alia dubitatione minime unquam dissolui: verum nos ab iis rebus quæ in confesso sunt, controuersarum solutionem querere solere:

Leontio Episcopo. 98.

Plerique homines virtutem quidem expetunt: verum iter illud, quod ad eam ducit, tenere grauantur. Alij autem virtutem ne quidem esse existimant. Operæ pretium igitur est, iis quidem, ut segnitiam excutiant, persuadere: hos autem docere, virtutem verè virtutem esse.

Aphrodisio Presbytero. 99.

Quoniam Iudæus quidè, ut ad me scri-

φόβος. ἡ δὲ βασίλισσα ἐκτραυμένη
τῆς λογισμῆς ἡ δὲ τῆς βασιλείας
παράλυσιν ἀμελήσασα τῆς συνήθους
καὶ ἀρεποῦσης εὐλοσμάς, εἰσπεπίδησεν
εἰς τὸ συμπόσιον ἐπὶ νυκτὸς ὕπνου, τὸ
γὰρ γένος μα, ἐρημικῶς παρὰ
τοῦ σφωτάτου Δαυὶλ. καὶ τῆς μὲν
προφύρας καὶ τῶ ἀδελφικῶ ὄψι
ζῆμα πεπιμῶσται παρεστῶσης καὶ τῆς
τῆς γραπῆς καὶ τῆς ἐν πλεῖστον κη-
το γὰρ δὲ λοιπὸν τῆς σφῆρας τὰ γέγρα-
τὸ δὲ κη ὑγμὰ γεννηθῆναι ὅτι τῆς πα-
ρόντων ὅτι τρίτος ἔστι ἐν τῇ βασιλείᾳ,
τετῆτι, μετὰ αὐτὸν καὶ τῶ βασιλίδι.
εἰ δὲ πληθῶσης ἀρχῆς εἰποι τις ἐρῆν
γενεῆς, καὶ ὅσα ἐν τοῖς βασιλείοις γι-
νόμενα, καὶ πανταχοῦ κινούται ἢ γὰρ
ἔδον κυρτοῖς θεοτάτη ψηφος, πα-
ταχοῦ κη τὸν περὶ κη. ἴσως δὲ μάλ-
λον εἰκός καὶ ἐν γράμμασι ἡ ἀπετυ-
πῶσθαι. τὸ δὲ ἐν τοῖς βασιλείοις γε-
γεννηθῆναι, ὅσον ἔδειπτα καὶ ὅτι πάντων
ἑσσομένων. μάλλον δὲ καὶ πεπληρωμέ-
νοι. τῆς χριστῆ τῶ ἀρεστῆς αὐτοῦ, ὡς γε-
γονός ὁ Ἰσραὴλ γράφος ἔθηκε. διὸ δὲ καὶ
Δαυὶλ ὁ μῆδης ὁ τὸν τύραννον ἡ ἀρε-
ξάμενος ἔδει ἀγνοῖσθαι τῆς γεννημέ-
των, τῆς ἀνωτάτω πημῆς αὐτοῦ ἡξίωσεν.

Αλυπίω. 95.

ἴσως ἀγνοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔπρου
ἀπόρρω λυεταί, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὁμολο-
γυμῆσαν λαμβάειν εἰσθα μὲν.

Λεοντίω ἑπισκόπῳ. 97.

Πολλοὶ τῆς ἀγρῶπων ὀρέζονται
μὲν ἀρετῆς, τὴν δὲ ἐπ' αὐτῶν φέρουσαν
ὁδὸν κινεῖσθαι ἰέναι. ἄλλοι δὲ οὐδ' ἀρε-
τῆς εἶναι ἠροῦνται. καὶ ἠροῦν τοῖς μὲν
πέπῆσθαι τὸν ὄκνον ἀποθῆσθαι. τὸ δὲ δι-
δαξῆναι, ὅτι ὄντως ἀρετὴ ἢ ὅτιν ἢ ἀρετῆ.

Αφροδίσιω πρεσβυτέρῳ. 99.

Ἐπειδὴ, ὡς γέγραφας, ἰσθ' αἰὸς τις
ἄπει-